

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/180/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219205375
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7219205375.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobkyne: U. E., nar. XX.X.XXXX, bytom X. M., R. XX, zast. advokátom JUDr. Mariánom Juskom, so sídlom v Košiciach, Račí potok 3, proti žalovanému: L. L., nar. XX.X.XXXX, bytom X. M., N. X, zast. advokátom Mgr. Tomášom Čerepánom, so sídlom v Košiciach, Štúrova 27, o zaplatenie 16.336,32 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 7. mája 2021 č.k. 24C/32/2019-163

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch III. a IV.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo aj „súd“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 5.100 eur zastavil (I. výrok), žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni 3.889,90 eur s 5% úrokmi z omeškania od 15.5.2019 do zaplatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (II. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10% (IV. výrok). Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 16.336,32 eur s 5% úrokmi z omeškania ročne od 15.5.2019 do zaplatenia poukazom na obsah žaloby. Súd poukázal tiež na obsah vyjadrenia žalovaného k žalobe, podľa ktorého nárok žalobkyne uznal čiastočne, keďže žalobkyňa mu poskytla v minulosti finančné prostriedky, avšak v iných sumách, ktoré uvádza v žalobe.

2. Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil nasledujúci skutkový stav. Skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný boli v spornom období - od roku 2016 do decembra 2018 partneri, nebola medzi stranami sporu sporná. Žalobkyňa dňa 30.8.2016 ako dlžník uzavrela s veriteľom VÚB, a.s. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 4.390 eur s mesačnou splátkou 82,62 eur. Žalobkyňa tvrdila, že z tohto úveru poskytla žalovanému pôžičku vo výške 3.500 eur na kúpu motorového vozidla, ktorá skutočnosť medzi stranami nebola sporná a zvyšnú časť požičanej sumy mu poskytla na servis motorového vozidla, ktorú skutočnosť žalovaný poprel. Žalobkyňa ako dlžník dňa 8.1.2017 uzavrela so spol. QUATRO ako veriteľom Zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 3.000 eur s mesačnou splátkou 63,55 eur. Žalobkyňa tvrdila, že celú túto sumu, teda 3.000 eur požičala žalovanému na opravu motorového vozidla. Žalovaný potvrdil, že mu žalobkyňa z tejto sumy požičala 1.000 eur a zvyšnú časť, teda pôžičku výške 2.000 eur poprel. Žalobkyňa ako dlžník dňa 9.3.2017 uzavrela s VÚB, a.s. ako veriteľom Zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 11.800 eur s mesačnou splátkou 173,70 eur. Žalobkyňa tvrdila, že z tejto sumy splatila predchádzajúce dlhy, VÚB, a.s. zaplatila zostatok úveru zo zmluvy o úvere zo dňa 30.8.2016 vo výške 4.293,13 eur a spol. QUATRO zaplatila zostatok úveru zo dňa 8.1.2017 vo výške 3.036,18 eur a banke

zaplatila poplatok vo výške 216 eur. Zvyšok vo výške 3.254,69 eur požičala žalovanému na kúpu nábytku v jeho byte. Žalovaný potvrdil, že za týmto účelom si požičal od žalobkyne 1.000 eur a vo zvyšku pôžičku poprel. Žalobkyňa ako dlžník dňa 18.1.2018 uzavrela s VÚB, a.s. ako veriteľom Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 20.000 eur pri mesačnej splátke 283,97 eur. Žalobkyňa tvrdila, že z poskytnutých finančných prostriedkov zaplatila poplatok banke vo výške 400 eur a zostatok úveru zo dňa 9.3.2017 vo výške 10.476,60 eur. Zvyšok vo výške 9.123,40 eur, ku ktorému priložila 25,50 eur, teda spolu 9.148,90 eur požičala žalovanému na zaplatenie jeho dlhu vymáhaného exekútorom. Žalovaný potvrdil, že si požičal 9.148,90 eur. Žalobkyňa výpismi zo svojho účtu za obdobie od 20.9.2016 do 20.5.2019 preukázala, že splátky úverov v tomto období boli v celkovej výške 6.665,82 eur. Žalobkyňa z vlastných finančných prostriedkov zaplatila 1.969,82 eur a žalovaný na splátky prispel celkovou sumou 5.696 eur. Žalovaný súdu predložil potvrdenku transakcie z výpisu z účtu, z ktorej vyplýva, že dňa 17.6.2019 poukázal žalobkyni sumu 5.100 eur. Žalobkyňa predložila súdu prepis SMS komunikácie medzi žalobkyňou a žalovaným, resp. jeho matkou z obdobia od 3.1.2019 do 19.3.2019, z ktorej podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaný uznal svoj dlh v celom rozsahu.

3. Žalobkyňa podaním doručeným súdu na pojednávaní dňa 7.5.2021 zobrala žalobu v časti o zaplatenie 5.100 eur späť a žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 11.236,32 eur s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 11.236,32 eur od 15.5.2019 do zaplatenia a s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 5.100 eur od 15.5.2019 do 17.6.2019 a nahradiť trovy konania. V súlade s § 144 a § 145 ods. 2 CSP súd konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 5.100 eur zastavil. Zostávajúcu časť nároku právne posúdil podľa § 657, § 563, § 517 ods. 1 a 2 OZ a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013.

4. Súd zhodnotil, že zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi na voľné nakladanie veci určené podľa druhu, t.j. veci zastupiteľné, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pre platnosť zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje osobitná forma, možno ju uzavrieť ústne, aj konkludentným prejavom. V danom prípade z vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami nebolo ani sporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku, podľa jej tvrdenia v celkovej výške 20.000 eur a podľa tvrdenia žalovaného si spolu požičal sumu 14.648,90 eur. Žalobkyňa aj žalovaný sa zhodli na tom, že žalovaný vrátil žalobkyni dlh do podania žaloby, teda do 11.6.2019 spolu vo výške 5.659 eur a po podaní žaloby dňa 17.6.2019 vrátil sumu 5.100 eur, čiže spolu 10.759 eur. Preto žalobkyňa mala za to, že jeho dlh je vo výške 11.236,32 eur, žalovaný mal za to, že jeho dlh je vo výške 3.889,90 eur, ktorú sumu aj uznal a žiadal, aby súd ho zaviazal na zaplatenie tejto sumy a vo zvyšnej časti žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalobkyňa súdu nevedela preukázať, akú sumu v skutočnosti žalovanému poskytla ako pôžičku, keďže zmluva o pôžičke bola uzavretá len ústne a odovzdanie a prevzatie peňazí prebehlo len medzi stranami sporu bez akýchkoľvek písomných dokladov. Preto súd mal za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, že požičala žalovanému vyššiu sumu ako to uznal žalovaný, teda sumu nad 14.648,90 eur. Podľa žalobkyne vzhľadom k tomu, že so žalovaným plánovali spoločnú domácnosť, dohodli sa na tom, že splátky týchto úverov, napriek tomu, že boli úvery čerpané na meno žalobkyne, budú splácať každý v polovici a po rozchode sa mali ústne dohodnúť na tom, že všetky pôžičky zaplatí žalovaný. Avšak už ani len ústne sa nestihli dohodnúť na podmienkach splácania, resp. zaplatenia týchto pôžičiek. Žalovaný naopak tvrdil, že dobrovoľne prispieval žalobkyni na splátky úverov, ale nie preto, že by sa dohodli na spoločnom splácaní. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani ohľadom svojich tvrdení o spôsobe splácania pôžičky. Na základe uvedených skutočností súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.889,90 eur, teda zvyšok pôžičky v časti, ktorá nebola sporná medzi stranami a v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu, že neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že poskytla pôžičku v ňou tvrdenej výške.

5. Žalobkyňa si uplatnila nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16.336,32 eur od 15.5.2019 do zaplatenia, keďže mala za to, že z prepisu SMS komunikácie medzi ňou a žalovaným jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa zaviazal vrátiť pôžičku do 31.1.2019 a ona mu určila termín do 31.3.2019. Podľa názoru súdu z prepisu SMS komunikácie vyplýva, že žalovaný potvrdil žalobkyni, že jej vráti pôžičku, avšak nevyplýva z nej výška požičanej sumy, ani dohodnutá lehota splatnosti pôžičky. Z SMS komunikácie vyplýva, že najneskôr v januári 2019 žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie dlhu. Preto súd podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka ustálil, že žalovaný sa od 15.5.2019 preukázateľne dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania od 15.5.2019 do zaplatenia tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP s tým, že nakoľko žalobkyňa zo žalovanej sumy 16.336,32 eur bola úspešná v časti 8.989,90 eur (v časti 5.100 eur procesne nezavinila zastavenie konania, keďže k úhrade zo strany žalovaného došlo až po podaní žaloby), teda v 55% a neúspešná v 45%, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10% (55-45).

7. Proti rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote v časti jeho III. a IV. výroku odvolanie podľa odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila tým, že žalovaný bol jej partnerom do roku 2019, kedy sa rozišli s tým, že jej uhradí celú pôžičku, vrátane úrokov, ktoré bolo potrebné uhrádzať. Nakoľko voči žalovanému bolo v čase, kedy jej boli poskytnuté pôžičky, vedené exekučné konanie, jeho príjem nemohol postačovať na úhradu nákladov, ktoré uhrádzal. Považovala výpoveď žalovaného za absolútne zmatečnú, pretože v roku 2019, kedy uvádzal, že si od nej požičiaval peniaze, už partnermi neboli a v tom čase mu žiadne peniaze nepožičiavala. K výškam jednotlivých pôžičiek nevedel uviesť nielenže presné sumy, ale ani približné a až po upozornení od svojho právneho zástupcu žalovaný upravoval svoju výpoveď. Vo vzťahu k svojim príjmom a výdavkom uviedol, že mal približne 700 eur mesačný príjem, pričom prispieval matke na chod domácnosti a zvyšné peniaze použil na bežnú spotrebu. Uvedené nekorešponduje so skutočnosťou, kedy na položenú otázku uviedol, že splátky, ktoré boli poukazované z bankového účtu jeho matky, boli jeho peniaze. Uvedená obrana žalovaného je účelová. Považovala za potrebné uviesť, že všetky peniaze poskytla žalovanému a pokiaľ súd nemal za preukázanú túto ňou tvrdenú skutočnosť, považovala za potrebné upriamiť pozornosť i na skutočnosť, že žalovaný uznal dlh celkovo vo výške 14.648,90 eur, čo sú 3/4 z celkovej požičanej sumy. Mala za to, že žalovaný svojím konaním uznal dlh v celom rozsahu, pretože tento postupne splácal i po ich rozchode a s jeho výškou bol uzročený. Tiež bola toho názoru, že je v rozpore s dobrými mravmi skutočnosť, že náklady na poskytnuté úvery má v celom rozsahu znášať sama. Jednak ide o poplatky, ktoré uhrádzala pri získaní úverov a jednak ide o poplatky pri refinancovaní. Najväčšiu časť uplatnenej sumy však tvoria zmluvné úroky hradené banke. Žalovaný sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatil, kedy na jeho prospech boli použité peňažné prostriedky, avšak ona znášala a doposiaľ znáša všetky náklady, pričom z dôvodu minimálnej mzdy, ktorú dostáva, nie je schopná splatiť predmetný úver a zároveň si nemôže vybaviť žiaden iný. Mala za to, že súd prvej inštancie sa otázkou nákladov na úvery a bezdôvodným obohatením žalovaného na jej úkor vôbec nezaoberal, hoci na túto skutočnosť poukazovala. Uvedeným je presvedčená, že pokiaľ žalovaný uznal približne 3/4 sumy, ktorú mu požičala, mal by sa takisto podieľať na úhrade nákladov na jej splatenie minimálne v pomere, v akom uznal dlh. Súd prvej inštancie sa zaoberal vyslovene preukázaním toho, akú sumu mu mala poskytnúť ako pôžičku.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu sú zamietajúci výrok (III.) a výrok o trovách konania (IV.) ako závislý výrok, na základe čoho výroky I. a II. napadnutého rozsudku nadobudli právoplatnosť a neboli podrobené odvolaciemu prieskumu.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. Rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 10.3.2022 o 9,05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 215, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 4.3.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

13. Žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t. j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

16. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

17. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

17. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie je naplnené.

18. Súd vo veci náležite zistil skutkový stav, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a neboli zistené žiadne vady, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje.

20. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolacie námietky žalobkyne neumožňujú prijať iný záver.

21. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobkyne ohľadne jej tvrdenia, že žalovanému požičala vyššiu sumu, než ktorú uznal žalovaný, teda nad 14.648,90 eur a súčasne o neunesení dôkazného bremena žalobkyne, pokiaľ ide o tvrdenú dohodu so žalovaným o splatení všetkých žalobkyňou čerpaných pôžičiek (úverov) z dôvodov, ako ich rozviedol súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ktoré dôvody odvolací súd v celom rozsahu odkazuje a na tomto mieste ich neopakuje.

22. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

23. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní uviedla, že bol o.i. naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, v odvolaní súčasne netvrdila a ani odvolací súd nezistil takú vadu konania (spočívajúca v procesnom postupe súdu), ktorá nie je subsumovaná pod ostatné odvolacie dôvody a ktorá by súčasne mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie.

24. Odvolateľka v podanom odvolaní vyjadrila názor, že výpoveď žalovaného bola zmätočná a účelová, pretože v roku 2019, kedy uvádzal, že si od nej požičiaval peniaze, už partnermi neboli a v tej dobe

mu žiadne peniaze nepožičiavala, keď žalovaný k výškam jednotlivých pôžičiek nevedel uviesť nielenže presné sumy, ale ani približné a až po upozornení od svojho zástupcu upravoval svoju výpoveď.

25. Uvedená odvolacia námietka súvisí s hodnotením dôkazov a tvrdení strán sporu a pokiaľ je naplnená, zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

26. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov a tvrdení strán sporu, tieto hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (článok 15 základných princípov CSP), dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a so zreteľom na to, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 1 a 2 CSP). Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal a ak v tomto smere nemožno vytknúť súdu žiadne pochybenia, potom nie je možné ani polemizovať so skutkovými závermi, resp. namietat, že súd mal vziať na zreteľ iný dôkaz, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a podobne.

27. Z obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne plynie, že súd prvej inštancie vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z výpovede strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak.

28. Pokiaľ si žalobkyňa uplatňovala voči žalovanému nárok na peňažné plnenie v súvislosti s poskytnutými peňažnými prostriedkami, za ktorým účelom si zobrala opakovane od peňažného ústavu úver, na splácanie ktorého bola zaviazaná výlučne sama, ako žalobkyňa ju ťažilo dôkazné bremeno preukázať o.i. výšku poskytnutej pôžičky žalovanému a existenciu dohody so žalovaným, že sa bude spolupodieľať, resp. výlučne podieľať na splácaní týchto jej poskytnutých úverov. Táto dôkazná núdza v sebe zahŕňa nielen povinnosť tvrdiť k tomu určité skutkové okolnosti, a v prípade, že tieto sú protistranou popierané, čo je prejednávaný prípad, tiež ich preukázať, pretože v opačnom prípade uplatnený nárok zostal iba v rovine tvrdení žalobkyne, osobitne za situácie, keď ide o tvrdené okolnosti existencie pozitívnej skutočnosti, kedy sa dôkazná núdza neprenáša na protistranu. Žalovanému preto nemožno vytýkať, pokiaľ v sporovom konaní využil svoju procesnú situáciu, teda použil jemu prináležiace prostriedky procesného útoku.

29. V kontexte uvedeného potom nemôže obstať tá časť odvolania, v ktorej odvolateľka označuje výpoveď žalovaného, resp. jeho obranu v konaní za vyslovene účelovú.

29. Navyše žalobkyňa opäť iba tvrdí, že všetky peniaze poskytla žalovanému, teda bez unesenia svojej dôkaznej núdze k tejto skutkovej okolnosti medzi stranami sporu spornej a týmto dôkazom nie je ani v odvolaní jej poukaz na to, že žalovaný uznal dlh celkovo vo výške 14.648,90 eur, čo predstavuje podľa žalobkyne 3/4 z celkovej požičanej sumy.

30. Odvolací považuje za neopodstatnenú tiež tú časť odvolania, v ktorej odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal otázkou nákladov na úvery a v tejto súvislosti s bezdôvodným obohatením na strane žalovaného s vysloveným názorom, že je v rozpore s dobrými mravmi, aby v celom rozsahu znášala tieto náklady na úvery.

31. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na to, že súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobkyne nielen z titulu tvrdenej pôžičky, ale tiež z titulu tvrdenej dohody so žalovaným spolupodieľať sa, resp. výlučne sa podieľať na splatení žalobkyne poskytnutých úverov, o čom svedčí bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku (v jeho druhej časti). Súd pritom aj ohľadne tohto tvrdenia žalobkyne, ktoré bolo spornou skutkovou okolnosťou, urobil záver o neunesení dôkazného bremena na strane žalobkyne, preto bolo potom bez významu sa zaoberať príp. posúdením, či v súvislosti s takýmto tvrdením žalobkyne (nepreukázaným), vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie alebo, či okolnosť, že žalobkyňa sa musí podieľať tiež na nákladoch poskytnutého úveru, je v rozpore s dobrými mravmi. Tým nebol naplnený ani uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

32. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho výroku III. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok IV.).

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Odvolací súd preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).